

GRUND- OG NÆRHEDSNOTAT TIL FOLKETINGETS EUROPAUDVALG

28. februar 2017

15/09024-48

heg-dep

Kommissionens forslag til ændring af forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) og direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), KOM(2016) 850 og KOM(2016) 854

1. Resumé

Kommissionen præsenterede den 23. november 2016 en række forslag til revision af den finansielle regulering. Pakken med reformforslag har til hensigt yderligere at styrke de finansielle virksomheders modstandsdygtighed mod fremtidige finansielle kriser, bl.a. ved at implementere nye internationale standarder i EU.

To af forslagene i reformpakken vedrører revision af kapitalkravsforordningen og -direktivet, og gennemfører bl.a. en række standarder fra Basel-Komitéen, herunder vedrørende gearingsgrad, stabil finansiering og reviderede regler for markedsrisiko. Derudover indeholder de to forslag en række tilpasninger for dels at sikre større proportionalitet i reglerne, dels sikre en vis harmonisering af de valgmuligheder, de gældende regler giver medlemslandene. Formålet med forslagene er at styrke kreditinstitutternes robusthed og øge den finansielle stabilitet, samtidig med at de understøtter kreditformidling, vækst og beskæftigelse. Forslagene forventes at have væsentlige erhvervsøkonomiske konsekvenser, men en mere modstandsdygtig europæisk banksektor vil imidlertid samtidig bedre kunne stille finansiering til rådighed for SMV'er og øvrige virksomheder til brug for skabelse af vækst, udvikling og beskæftigelse.

2. Baggrund

Kommissionens forslag til ændring af forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) og direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV) er en del af Kommissionens pakke af reformforslag, der har til formål at styrke europæiske kreditinstitutters modstandsdygtighed yderligere. Forslagene skal således ses i sammenhæng med Kommissionens forslag til revision af BRRD

(KOM(2016) 852), SRMR (KOM(2016) 851) og BRRD fsva. subordination af gældsinstrumenter (KOM(2016) 853), som der er udarbejdet særskilte grund- og nærhedsnotater om.

Siden den seneste finanskriser er der i EU gennemført betydelige reformer af de lovgivningsmæssige rammer for den finansielle sektor. Reformerne er gennemført for dels at styrke de finansielle virksomheders modstanddygtighed mod fremtidige kriser, dels sikre, at der ikke for fremtiden vil være behov for, at medlemslandene redder finansielle virksomheder hvis de kommer i problemer, bl.a. med store statsfinansielle konsekvenser til følge. CRR og CRD IV udgør grundlaget for reguleringen af banker og andre kreditinstitutter (herunder realkreditinstitutter o.l.) i EU, idet forordningen og direktivet fastsætter vilkår for tilladelse til at drive bankvirksomhed, herunder kapitalkrav, solvensregler, risikostyring, tilsyn mv.

Revisionen af CRR og CRD IV gennemfører en række internationale standarder fra Basel-Komitéen og Financial Stability Board (FSB). Det drejer sig om de resterende standarder under de såkaldte Basel III-standarder i form af særligt et gearingskrav og krav om stabil finansiering (NSFR). Gearingskravet og NSFR blev introduceret i CRR/CRD IV, men blev ikke fuldt implementeret, da Basel III-standarderne ikke forelå i en endelig form på daværende tidspunkt. Endvidere revideres reglerne for markedsrisiko som følge af Basel-standarderne. Fra FSB drejer det sig om en standard om nedskrivningsegne passiver i de største globalt systemiske vigtige kreditinstitutter (TLAC).

Derudover skal forslagene forbedre de eksisterende regler, der blev indført efter finanskrisen, ved bl.a. at sikre mere proportionalitet i lovgivningen. Endelig foreslås der en vis harmonisering af de valgmuligheder, som medlemslandene i dag har til rådighed, hvilket bl.a. skal understøtte arbejdet med at skabe en "single rule book" i EU.

Kommissionens forslag skal ydermere ses i lyset af arbejdet med at styrke bankunionen. Forslagene indgår som led heri, idet de kan reducere risici i den finansielle sektor (risikoreduktionstiltag). Der arbejdes parallelt med et forslag til øget risikodeling i bankunionen i form af en fælles indskydergaranti (EDIS) og en permanent offentlig bagstopper for den fælles afviklingsfond (SRF).

Retsgrundlaget for forslaget til ændring af såvel CRR som CRD IV er artikel 114 i Traktat om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), hvilket er samme retsgrundlag som for de eksisterende retsakter. Europa-Parlamentet og Rådet er medlovgivere. Rådet træffer beslutning med kvalificeret flertal.

3. Formål og indhold

Revisionen af CRR og CRD IV har til hensigt yderligere at styrke europæiske kreditinstitutters modstandsdygtighed, så de er i stand til at tage større tab. Der er tale om dels et forordningsforslag, der ved vedtagelse vil være direkte gældende i Danmark, og dels et direktivforslag, der efterfølgende skal implementeres i dansk lovgivning.

Forslagene indeholder en række beføjelser til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (European Banking Authority - EBA) til at udarbejde udkast til reguleringsmæssige og tekniske standarder. Disse standarder skal godkendes af Kommissionen og er underlagt forskellige former for mulighed for indsigelse fra Rådet og Europa-Parlamentet.

Nedenfor gennemgås de væsentligste ændringer i hhv. forordningen og direktivet.

Forslaget til revision af kapitalkravsforordningen (CRR)

Markedsrisiko

Med forslaget indfører Kommissionen en ny standardmetode og en ny avanceret intern metode for opgørelse af kapitalkrav til markedsrisiko på baggrund af en Basel-standard. Markedsrisiko vedrører risikoen for tab som følge af ændringer på de finansielle markeder.

De foreslåede metoder til opgørelse af markedsrisiko skal anvendes på institutternes positioner i handelsbeholdningen. Handelsbeholdningen omfatter positioner, hvor institutterne aktivt handler med henblik på at opnå afkast på køb og salg ("handel til hensigt"). Der har på tværs af EU-landene været forskellig fortolkning af, hvilke positioner, der skulle være omfattet af hhv. handelsbeholdningen og uden for handelsbeholdningen. Derfor foreslår Kommissionen også klarere bestemmelser for, hvornår en given position skal henregnes til handelsbeholdningen.

Forslaget indeholder følgende metoder for opgørelse af kapitalkrav til markedsrisiko, hvor der er indarbejdet en vis proportionalitet således, at jo større handelsbeholdningen er, desto mere risikofølsom opgørelsesmetode skal der anvendes:

- *Ny standardmetode*, som er mere risikofølsom og kompleks end den gældende standardmetode. Metoden er tiltænkt institutter med store handelsbeholdninger, eller institutter med en kortsigtet eller spekulativ adfærd.
- *Simpel standardmetode*, som svarer til den i dag gældende standardmetode. Metoden er tiltænkt institutter med mellemstore handelsbeholdningsaktiviteter, og det er foreslået, at den kan anvendes af insti-

tutter, hvis balanceførte og ikke-balanceførte forretninger med markedsrisiko er mindre end 10 pct. af instituttets aktiver og mindre end 300 mio. euro.

- *Ny avanceret intern metode*, som er mere risikofølsom og kompleks end den i dag gældende interne metode.
- *Undtagelse for mindre handelsbeholdningsaktiviteter*. Det foreslås, at sætte grænsen op sådan, at den vil kunne anvendes af institutter, hvis balanceførte og ikke-balanceførte handelsbeholdningsaktiviteter er mindre end 5 pct. af instituttets aktiver og 50 mio. euro.

Både standardmetoden og den avancerede interne metode tilstræber at have en højere grad af risikofølsomhed, hvor kapitalkravet fastsættes ud fra historisk observeret risiko. Anvendelse af den interne metode kræver tilladelse af tilsynsmyndigheden.

Den nye standardmetode er mere risikofølsom end den gældende standardmetode og tager højde for de uafdækkede aspekter af markedsrisikoen i den gældende standardmetode. Det gælder bl.a. obligationsudsteders konkursrisiko og usikkerhed ved værdiansættelser samt det forhold, at udviklingen i korte renter og lange renter kan være forskellig. Den nye standardmetode er således også væsentlig mere kompleks end den gældende standardmetode og stiller øgede operationelle krav.

Den nye avancerede interne metode definerer i højere grad vilkårene for, hvornår institutterne kan anvende interne modeller. Samtidig indføres der krav om, at institutter, som anvender en intern model, sideløbende skal beregne størrelsen af det kapitalkrav, der ville gælde, hvis de anvendte den nye standardmetode. I tilfælde af, at en intern model ikke længere afspejler tabsrisikoen i tilstrækkelig grad, vil instituttet blive pålagt at sætte kapital af i henhold til den nye standardmetode. Dette vurderes løbende ved, at banken tester modellens beregningsresultater, og at tilsynsmyndighederne vurderer beregningsresultaterne.

Kapitalkravet er tidligere øget for institutter, der anvender en intern model, hvorfor forslaget særligt forventes at medføre øgede kapitalkrav til de banker, der bliver omfattet af den nye standardmetode. Formålet er at sikre en ensartet behandling ved brug af de forskellige metoder. Kommissionen foreslår derfor en overgangsbestemmelse, så de øgede krav indfasnes med 65 pct. (dvs. der gives en rabat på 35 pct. af kravet) over en periode på tre år efter ikrafttrædelsestidspunktet. Kommissionen har mulighed for at forlænge indfasningen ved en delegeret retsakt.

Med indførelsen af den nye standardmetode og den nye interne metode vil kapitalbelastningen generelt blive højere, særligt for kreditinstitutters beholdninger af realkreditobligationer. Det skyldes bl.a., at realkreditob-

ligationer tildeles en risikovægt på 200 bp til at dække udstedernes kreditrisiko i den nye standardmetode. Risikovægten er lavere end den risikovægt, der på nuværende tidspunkt foreslås af Basel-Komitéen, som er på 400 bp. Der er tale om en helt ny metode, hvorfor det ikke er muligt at lave en direkte parallel til risikovægten i dag.

Som følge af, at standardmetoden er gjort mere risikofølsom, vil kapitalbelastningen ved opgørelsen af valutarisici mellem institutternes EUR- og DKK-produkter blive øget. Reglerne tager højde det europæiske valuta-samarbejde (valutakursmekanisme II) ved, at DKK likviditetsmæssigt bliver behandlet som en af de valutaer, hvor der er mest likviditet. Valutakursrisici er baseret på valutakursmekanismens standardbånd på +/- 15 pct. ift. en centalkurs. Men da DKK i realiteten følger EUR endnu tættere end dette, som valutasamarbejdet forpligter til, er sammenhængen mellem DKK og EUR endnu tættere og valutakursrisikoen for veksling mellem de to valutaer er mindre. Der tages således ikke højde for den danske fastkurspolitik, som Nationalbanken gennemfører med maksimalt udsving i DKK over for EUR på +/- 2,25 pct. fra centalkursen på 746,038 DKK pr. 100 EUR. Det medfører, at kapitalbelastningen øges.

Derudover ændres reglerne for hvordan visse obligationer, herunder konverterbare realkreditobligationer, skal udmåles og kapitalafdækkes. Specifikt drejer det sig om obligationer med indlejrede optionselementer, der med den nye metode skal udmåles særskilt. Denne udmåling vurderes ikke at have nogen effekt på det endelige kapitalkrav, men vil medføre betydelige operationelle byrder for institutterne ved indførelse. I øjeblikket udgør de danske konverterbare realkreditobligationer ca. 40 pct. af den samlede mængde danske realkreditobligationer. Kravet afviger fra nuværende praksis i EU, fra retningslinjerne fra Basel-Komitéen og fra praksis i den danske finansielle sektor.

Der foreslås desuden nye krav til afdækning af renterisiko uden for handelsbeholdningen ved hjælp af renterisikopositioner i handelsbeholdningen ("intern afdækning"). Formålet er øget gennemsigtighed og begrænse kapitalarbitrage. Det foreslås, at den interne afdækning sker gennem et internt handelsbord, der er etableret for at styre risikoen ved den interne renteafdækning.

Krav om stabil finansiering (Net Stable Funding Ration - NSFR)

Med forslaget indføres et krav til institutternes stabile finansiering (Net Stable Funding Ratio, NSFR), der generelt skal sikre, at institutternes udlån og andre aktiver i højere grad er finansieret af finansieringskilder med tilstrækkeligt lange løbetider. Formålet er at forhindre, at udlån med lange løbetider i for høj grad finansieres med gæld med korte løbetider, hvilket kan sætte et kreditinstitut i en klemme, hvis instituttet på grund af

markedsuro har vanskeligt ved at få adgang til kortsigtet finansiering, som det f.eks. var tilfældet ved udbruddet af den seneste finansielle krise.

Kravet om stabil finansiering skal konkret sikre, at kreditinstitutter til enhver tid kan fortsætte deres forretningsaktiviteter, herunder de eksisterende udlån, mindst ét år ud i fremtiden uden at skulle tilføre ny finansiering. Forslaget implementerer Basel-Komitéens standard for NSFR.

Det vil være et krav, at den såkaldt tilgængelige stabile finansiering skal være lig med eller større end den nødvendige stabile finansiering.

Tilgængelig stabil finansiering (Available Stable Funding, ASF) opgøres ud fra institutternes passivside på balancen. De enkelte finansieringskilder tildeles en vægt (faktor) efter, hvor stabile (længde af løbetider) de kan siges at være. En finansieringskilde kan være indlån, kapital og realkreditobligationer (for et realkreditinstitut). Hovedreglen er, at jo kortere restløbetid et passiv har, desto mindre stabil finansiering vurderes passivet at bidrage med.

Nødvendig stabil finansiering (Required Stable Funding, RSF) opgøres ud fra instituttets aktivside på balancen ud fra en vurdering af, hvor omsættelige (likvide) de enkelte aktiver vurderes at være. Hovedreglen er, at jo mere likvidt et aktiv er, desto mindre stabil finansiering er instituttet nødt til at skaffe for at finansiere det. Således tildeles f.eks. statsobligationer en vægt (faktor) på 0 pct. af eksponeringens pålydende, hvilket indebærer, at sådanne aktiver ikke kræver stabil finansiering. Tilsvarende tildeles de mest højlikvide realkreditobligationer, som defineret i LCR forordningen, en vægt på 7 pct. af eksponeringens pålydende. Dvs. højlikvide realkreditobligationer vil kræve mere stabil finansiering end statsobligationer, som ikke kræver stabil finansiering.

Beregningsmetoden indebærer i udgangspunktet, at realkreditobligationer med en kortere løbetid end det lån, der finansieres, ikke ville kunne betragtes som tilstrækkelig stabil finansiering i forhold til realkreditudlån.

Kommissionens forslag indeholder – i lighed med Basel-standardens – imidlertid en undtagelsesmulighed til NSFR-kravet for såkaldt ”indbyrdes afhængige” aktiver og passiver, der har samme løbetid som eksempelvis danske realkreditlån og dertilhørende realkreditobligationer med samme løbetid. Derudover omfatter undtagelsesmuligheden i Kommissionens forslag også kortere realkreditobligationer, der finansierer lån med længere løbetid, såfremt de bl.a. er omfattet af en ikke-diskretionær forlængelsestrigger, som det f.eks. kendes fra den danske refinansieringslov. Den danske refinansieringslov fra 2014 indebærer tvungen løbetidsforlængelse af korte realkreditobligationer, hvis en refinansieringsauktion fejler,

eller renten på realkreditobligationer stiger mere end 5 pct.-point mellem refinansieringsaktionerne. Med undtagelsesmuligheden kan tilsynsmyndigheden give tilladelse til, at realkreditobligationer og -lån betragtes som indbyrdes afhængige. Det vil indebære, at realkreditobligationer og realkreditlån tildeles en vægt på 0 pct. for såvel tilgængelig stabil finansiering som krævet stabil finansiering. Hermed vil realkreditudlån i udgangspunktet ikke give anledning til et stabilt finansieringskrav.

Kommissionen foreslår endvidere tilføjet en definition af såkaldt *ikke-obligatorisk over-kollateral (OC)* i relation til realkreditobligationer i forbindelse med NSFR. Ved ikke-obligatorisk OC forstås OC, der ikke er stillet som følge af lovmæssige krav, ratingforhold eller anden kreditforbedring. I forhold til det foreslåede NSFR-krav skal alt ikke-obligatorisk OC betragtes som værende ubehæftet. Dette kan læses som om at alt øvrig OC skal betragtes som behæftet, og det indebærer en RSF-vægt (faktor) på 100 pct. og dermed et større krav til institutternes stabile finansiering. En betragtning af ratingmæssig OC og anden kreditforbedring som behæftet kan indebære, at store dele af danske realkreditinstitutters aktiver potentielt skal betragtes som værende behæftede, og dermed forøge realkreditinstitutternes stabile finansieringskrav.

Gearingsgrad (Leverage ratio)

Kommissionen foreslår, at institutterne skal opfylde et gearingskrav på 3 pct., dvs. et minimumskrav til et kreditinstituts kapital i forhold til instituttets samlede ikke-risikovægtede eksponeringer, f.eks. udlån.

Gearingskravet vil være et supplement til det nuværende krav i CRD IV om, at tilsynsmyndighederne skal vurdere institutternes eksponering mod risikoen for overdreven gearing og det nuværende krav i CRR om at beregne og offentligøre gearingsgraden. Hensigten er, at gearingskravet fungerer som et back-stop i forhold til de risikobaserede kapitalkrav. Gearingskravet bliver et kapitalgrundlagskrav på linje med de øvrige lovbestemte minimumskrav, og brud på gearingskravet medfører derfor reaktioner som ved brud på søjle I-krav, dvs. at tilsynsmyndigheden skal inddrage banklicensen, hvis kravet ikke opfyldes inden for en kort frist.

Gearingskravet skal gælde på både institutniveau (dvs. f.eks. for penge- og realkreditinstitutter hver for sig) og koncernniveau (dvs. for penge- og realkreditinstitutter samlet, hvor de indgår i en finansiell koncern), ligesom det er tilfældet for de risikobaserede kapitalkrav.

Derudover foreslås det at give mulighed for at indføre et tillæg til gearingskravet for G-SIFI'er, hvis der opnås international enighed herom.

Kommissionen foreslår, at visse eksponeringer bliver undtaget fra eksponeringsmålet, herunder eksponeringer, som er garanteret af eksportkreditgarantier.

Store eksponeringer

Med forslaget præciseres beregningsmetoden for store eksponeringer, hvorved EU-lovgivningen tilpasses Basel-standarden for store eksponeringer fra 2014. Kommissionen foreslår, at et instituts store eksponeringer fremadrettet udmåles i forhold til et snævrere kapitalbegreb end i dag. Fremover skal instituttets eksponeringer udmåles i forhold til kernekapitalen (egentlig kernekapital + hybrid kernekapital), hvor store eksponeringer i dag udmåles i forhold til det justerede kapitalgrundlag (egentlig kernekapital + hybrid kernekapital + supplerende kapital). Det vil alt andet lige medføre, at flere eksponeringer vil blive klassificeret som store eksponeringer ligesom flere eksponeringer vil overstige den generelle grænse (på 25 pct. af kernekapitalen) for, hvor stor en eksponering må udgøre i forhold instituttets kapitalgrundlag. Hvis grænsen overskrides skal instituttet reducere de konkrete eksponeringer.

Endvidere begrænses G-SIFI'ers eksponeringer mod hinanden, henset til at disse institutters indbyrdes forbundenhed kan forstærke finansiell uro under en krise. Det foreslås at grænsen for store eksponeringer mellem G-SIFI'er sænkes fra den generelle grænse på 25 pct. til 15 pct.

I de gældende regler er der en række undtagelser for store eksponeringer, der for størstedelen foreslås videreført uændret. I forslaget pålægges EBA at udarbejde en rapport om nationale undtagelsesmuligheder med henblik på at vurdere de kvantitative konsekvenser ved en yderligere harmonisering eller begrænsning af undtagelserne. Undtagelsesmulighederne anvendes bl.a. i forbindelse med dansk realkredit, idet der kortvarigt er meget store eksponeringer i forbindelse med terminsbetalinger og i perioder med kunders omlægning af lån.

Gennemførelse af FSB's standard for samlet tabsabsorberende evne (Total Loss Absorption Capacity - TLAC)

Forslaget indeholder en række ændringer af CRR som følge af implementeringen af FSB-standarden vedr. TLAC. TLAC er et krav om nedskrivningsegne passiver i de globalt systemiske vigtige kreditinstitutter (G-SIFI'er).

Ændringerne følger i vid udstrækning af forslagene til ændring af BRRD indeholdt i Kommissionens forslag vedrørende tabsabsorbering og rekapitalisering for kreditinstitutter og investeringsselskaber (KOM(2016) 852) og Kommissionens forslag om revision af BRRD fsva. rangordenen for national insolvens for usikrede gældsinstrumenter (KOM(2016) 853),

jf. separate grund- og nærhedsnotater herom. Kommissionen foreslår således en række ændringer til definitionerne for at sikre overensstemmelse med BRRD-forslagene.

Reguleringsmæssig indberetning

Forslaget indeholder flere ændringer rettet mod at øge proportionaliteten i både CRR og CRD IV. Det foreslås bl.a., at små institutters forpligtelse til at indberette til tilsynsmyndigheden reduceres fra mindst halvårligt til årligt på en række områder.

Den reducerede indberetningsforpligtelse omfatter kapitalgrundlagskrav, tab i forbindelse med udlån med sikkerhed i fast ejendom, store eksponeringer og gearingsgrad.

Små institutter defineres som institutter, der har samlede aktiver for mindre end 1,5 mia. EUR (ca. 11,1 mia. kr.). I Danmark vil dette omfatte 71 pct. af alle institutter.

Herudover foreslås det, at EBA skal bidrage med forslag til Kommissionen om, hvordan indberetninger kan forsimples for mindre institutter ved at revidere de eksisterende indberetningsskemaer.

Endelig åbnes der op for, at tilsynsmyndigheden kan undtage institutter fra at indberette et antal specifikke skemaer, hvis data tilvejebringes ad anden vej, ligesom der er krav om, at der ikke må anmodes om samme oplysninger to gange.

Oplysningspligt

Forslaget indarbejder endvidere øget proportionalitet i reglerne for offentliggørelse, hvor Kommissionen foreslår at etablere tre offentliggørelsesregimer afhængig af institutternes størrelse.

Alle SIFI'er samt andre store institutter i henhold til kriterier fastlagt i forordningen skal fortsat offentliggøre alle forhold oplistet i CRR, mens de små institutter (med en balance under 1,5 mia. EUR) alene skal offentliggøre udvalgte forhold. Institutter mellem de største og de mindste skal offentliggøre alle forhold på årlig basis, men der er mindre krav til den løbende offentliggørelse for disse institutter end for de største.

Kommissionen foreslår derudover en række tilpasninger om offentliggørelse af de nye eller ændrede søjle I-krav, herunder TLAC, modpartsrisiko og markedsrisiko. Ændringerne har til formål at bringe bestemmelserne i overensstemmelse med internationale standarder. Med forslaget vil det fortsat være muligt at offentliggøre det individuelle solvensbehov.

Derudover lægges der op til, at institutter, som anvender interne modelmetoder til opgørelse af deres risikovægtede poster, også skal offentliggøre deres risikovægtede poster under standardmetoden.

Standardmetoden for modpartskreditrisiko (Standard Approach for Counterparty Credit Risk - SA-CCR)

Forslaget implementerer tre nye standardmetoder for opgørelse af kapitalkrav til modpartsrisiko på baggrund af en Basel-standard.

Modpartsrisiko vedrører risikoen for, at modparten i en derivattransaktion misligholder sine forpligtelser inden endelig afvikling af transaktionen. Derivater er et finansielt instrument, hvis værdi afhænger af værdien af et underliggende aktiv, f.eks. en aktie eller rente. Modpartsrisiko kan således medføre et tab for kreditinstituttet og skal derfor opgøres og afdækkes med kapital.

Forslaget indeholder tre nye standardmetoder:

- *Ny standardmetode (SA-CCR)*, der er mere risikofølsom, men også mere kompleks.
- *Simpel udgave af den nye standardmetode (simpel SA-CCR)*, der kan anvendes af institutter, hvis balanceførte og ikke-balanceførte derivatforretninger er mindre end 10 pct. af instituttets samlede balance og 150 mio. euro.
- *En ny udgave af den oprindelige eksponeringsmetode*, som er tilpasset SA-CCR, men mindre kompleks end simpel SA-CCR, og som kan anvendes af institutter, hvis balanceførte og ikke-balanceførte derivatforretninger er mindre end 5 pct. af instituttets samlede balance og 20 mio. euro.

De alternative metoder til SA-CCR skal ses i lyset af, at denne metode kan være byrdefuld at implementere og anvende for institutter med et mindre omfang af derivatforretninger. Hvis en af de to simple metoder anvendes, vil kapitalkravet blive opgjort mere konservativt, og dermed højere end ved SA-CCR.

IFRS 9

Den internationale regnskabsstandard, IFRS 9, er blevet til på baggrund af erfaringerne fra finanskrisen, hvor nedskrivningerne blev konstateret for sent og var for små. IFRS 9 vil træde i kraft 1. januar 2018 og skal anvendes bl.a. af alle børsnoterede kreditinstitutter.

Med forslaget foreslås der indført en overgangsordning, som skal sikre, at kreditinstitutter, der anvender de nye nedskrivningsregler, ikke rammes unødigt hårdt kapitalmæssigt. IFRS 9 forventes at medføre øgede ned-

skrivninger, hvilket vil medføre lavere kapitalniveauer. Overgangsordningen i CRR sikrer, at effekten på institutternes kapital indføres gradvist over fem år.

IFRS 9 fastlægger bl.a., at der fremadrettet skal nedskrives til forventet tab på udlån og ikke som i dag til det indtrufne tab. Denne metodeændring forventes at indebære en stigning i nedskrivningerne. Størrelsen heraf vil afhænge af konjunkturerne på implementeringstidspunktet og de enkelte kreditinstitutters porteføljer og nuværende nedskrivningspraksis.

Undtagelser fra kapital- og likviditetskrav

Med forslaget får tilsynsmyndigheder, som fører tilsyn med institutter beliggende i flere medlemsstater, mulighed for at undtage datterselskaber fra kapital- og likviditetskravene. I praksis vil det være Den Fælles Tilsynsmekanisme (SSM), der får mulighed for at anvende undtagelsen, da de er den eneste myndighed, der i dag fører tilsyn med koncernforbundne moder- og datterselskaber i flere medlemslande. Justeringerne er således rettet mod bankunionslande (aktuelt kun eurolande), ud fra et princip om, at SSM har den tilstrækkelige indsigt i både datterselskaber og moderinstitutter lokaliseret i forskellige medlemsstater til at anvende undtagelsen. Undtagelsesmuligheden betinges af, at moderinstituttet stiller en delvist sikret garanti. Garantien skal sikre, at moderinstituttet kan understøtte datterselskabet, hvis det kommer i problemer. I dag er det kun det land, hvor datterselskabet er etableret (værtslandet), der kan anvende undtagelserne.

SMV-støttefaktor og behandling af infrastruktureksponeringer

Kommissionen foreslår at udvide mulighederne for at nedvægte eksponeringer mod små og mellemstore virksomheder (SMV'er), hvilket alt andet lige vil medføre et lavere kapitalkrav for eksponeringer til SMV'er.

I de nuværende regler kan et instituts risikovægtede eksponering mod en SMV ganges med 0,7619, forudsat at udlånet til denne SMV ikke overstiger 1,5 mio. euro. Overstiger udlånet 1,5 mio. euro kan instituttet ikke anvende SMV-faktoren på den pågældende SMV. Kommissionen foreslår dels at lempe SMV-faktoren til 0,7162, dels at udvide muligheden til også at omfatte eksponeringer mod SMV'er, der overstiger 1,5 mio. euro. Sidstnævnt sker ved at foreslå, at den del af den risikovægtede eksponering, der overstiger 1,5 mio. euro, kan ganges med 0,85.

Kommissionen foreslår ligeledes en lempeligere behandling af eksponeringer mod enheder, som er oprettet med henblik på at drive eller finansiere infrastruktur, som yder eller understøtter væsentlige offentlige tjenesteydelser. Det vil alt andet lige medføre et lavere kapitalkrav for disse

eksponeringer. Den risikovægtede eksponering vil kunne ganges med en faktor 0,75. Kommissionen lægger op til, at faktoren revurderes efter 3 år.

Eksponeringer mod centrale modparter (CCPs)

Forslaget justerer i reglerne om opgørelse af kapitalkrav for institutternes eksponering over for centrale modparter, CCP'er. En central modpart agerer mellemed mellem parterne i en værdipapirhandel ved at agere modpart mod sælger og modpart mod køber. Forslaget implementerer en Basel III-standard.

Aktieinvesteringer i fonde

Forslaget justerer risikovægtningen af eksponeringer (i form af andele eller aktier) mod kollektive investeringsordninger (CIU), på baggrund af en standard fra Basel-Komitéen. Ændringerne har til formål at gøre behandlingen af disse eksponeringer mere risikofølsom og internationalt konsistent.

Kontrol af investeringsselskaber

Kommissionen foreslår, at forslaget til revision af CRR og CRD IV ikke skal gælde for ikke-systemiske investeringsselskaber.

Investeringselskaber er omfattet af det gældende CRR og CRD IV og er således i udgangspunktet underlagt mange af de samme kapitalkrav som pengeinstitutter. Investeringselskaber omfatter i Danmark fondsmægler-selskaber og investeringsrådgivere. I en foreløbig EBA-rapport om hensigtsmæssigheden heraf konkluderes det, at regler ikke er egnede for hovedandelen af investeringsselskaberne, med undtagelse af enkelte systemisk vigtige selskaber. Det forventes, at EBA leverer en endelig rapport i juni 2017, og at Kommissionen på den baggrund vil offentliggøre udkast til særskilte regler for ikke-systemiske investeringsselskaber. Ikke-systemiske investeringsselskaber skal i stedet fortsætte med at anvende de gældende regler i CRR/CRD IV indtil der er udarbejdet særskilte regler for denne type virksomhed.

Forslaget til revision af kapitalkravsdirektivet (CRD IV)

Søjle II – kapitalkrav og vejledende kapitalniveau

Forslaget indebærer ændringer af rammerne for opgørelse af et instituts individuelle solvensbehov (søjle II-kravet). Overordnet sker der en bevægelse væk fra national diskretion i fastsættelsen over mod en mere fælles og ensartet europæisk tilgang. EBA bemyndiges til at udarbejde en teknisk standard, der skal lægge faste rammer for, hvordan søjle II-kravet teknisk udmåles.

Med forslaget lægges der endvidere op til, at tilsynsmyndigheden skal opgøre et solvenskrav for alle institutter. I dag skal tilsynsmyndigheden alene opgøre et solvenskrav, hvis tilsynsmyndigheden er uenig med instituttets opgjorte solvensbehov.

Det foreslås ligeledes, at instituttet som led i den interne vurdering af solvensbehovet, og efter at have rådført sig med tilsynsmyndigheden, skal fastsætte et passende *vejledende kapitalniveau*. Det vejledende kapitalniveau skal ligge over kapitalkravene i søjle I (herunder kravene til store eksponeringer og gearingegrad), det kombinerede bufferkrav (bestående af kapitalbevaringsbufferen, SIFI kapitalbuffer og den kontracykliske kapitalbuffer) og søjle II-krav.

Det vejledende kapitalniveau skal sikre, at instituttet kan absorbere tab uden brud på kapitalkravene over et konjunkturforløb. Det vejledende kapitalniveau skal bl.a. anvendes til at afdække potentielle tab observeret ved stresstest.

Det foreslås, at tilsynsmyndigheden jævnligt vurderer det vejledende kapitalniveau fastsat af hvert enkelt institut under hensyntagen til resultaterne af den tilsynsmæssige vurdering af instituttets solvensbehov, herunder anvendelse af interne modeller og resultaterne af stresstest. Vurdering af det vejledende kapitalniveau er således ikke afgrænset alene til mulige effekter af stresstest. For koncerner med tilsynskollegier, skal der foretages en fælles vurdering af de relevante tilsynsmyndigheder.

Endvidere anføres det, at hvis det vejledende kapitalniveau ikke overholdes, skal det ikke indebære restriktioner på udlodning af udbytte m.v. Hvis et institut imidlertid undlader at tilvejebringe eller opretholde et vejledende kapitalniveau, kan tilsynsmyndigheden fastsætte et højere solvenskrav.

Begrænsning af tilsynskontrol- og vurderingsprocessen og søjle II til mikroprudentielle formål

Forslaget indebærer en ændring af tilsynsmyndighedens mulighed for at kunne pålægge institutterne at afdække eventuelle systemiske og makroprudentielle risici gennem et søjle II-krav. Risikoudmålingen i søjle II skal således fremadrettet alene baseres på en mikroprudentiel tilgang (med afsæt i de individuelle institutters risici), hvor systemiske og makroprudentielle risici håndteres gennem andre tilsynsværktøjer. Ændringen har til hensigt at ensarte risikohåndteringen på tværs af landegrænser.

I Danmark har søjle II-krav indtil videre kun i få tilfælde været anvendt som makroprudentielt instrument.

Sammenhæng mellem kapitalgrundlag og MDA

Forslaget indebærer en revision af beregningen af det maksimale udlodningsbeløb (MDA). MDA fastlægger det beløb, som kan benyttes til udlodning på egentlig kernekapital, betaling af variabel løn eller betalinger på hybride kernekapitalinstrumenter. Formålet med opgørelsen af MDA er, at der kan pålægges instituttet begrænsninger ift. udlodninger for at sikre, at kapitalgrundlaget ikke udvandes. Revisionen fastlægger også klare regler for, hvornår et institut anses for at bryde med det kombinerede bufferkrav. Forslaget medfører således, at et institut, som bryder det kombinerede bufferkrav, ikke må foretage udlodning i forbindelse med egentlig kernekapital.

Instituttet begrænses ligeledes hvad angår udbetaling af variabel løn og bonusser, indtil instituttet har foretaget betalinger i forbindelse med hybride kernekapitalinstrumenter. Således får betalinger på hybride kernekapitalinstrumenter forrang i forhold til de øvrige restriktionsbelagte handlinger (udlodning i forbindelse med CET1 og udbetaling af variabel løn).

MDA skal beregnes på baggrund af den egentlige kernekapital, som ikke benyttes til at opfylde det samlede kapitalgrundlagskrav, det individuelle solvensbehov og krav til nedskrivningseggede passiver. Det betyder i praksis, at søjle II-kravet bliver en del af MDA-beregningen, hvilket den ikke har været hidtil. Derudover bliver kravet til nedskrivningseggede passiver ligeledes en del af MDA-beregningen.

Søjle II – rapportering og oplysning

Forslaget lægger op til en begrænsning af tilsynsmyndighedens mulighed for at indføre yderligere indberetningskrav, medmindre der er tale om kapitaludfordrede institutter samt til brug for undersøgelser. Dertil kommer, at yderligere krav om indberetning kun kan ske på ad hoc basis og ikke som et fast krav.

Aflønning

Med forslaget indføres en bagatelgrænse, hvor mindre institutter og mindre variable lønninger kan undtages fra en række krav i aflønningsreglerne. Det foreslås, at institutter skal oplyse tilsynsmyndigheden om det er omfattet af bagatelgrænsen. Der undtages bl.a. fra instrumentkravet, som betyder, at 50 pct. af den variable løn skal udbetales i aktier eller lignende ejerandele, og udskydelseskravet om, at minimum 40 pct. af den variable løn skal udskydes til udbetaling over 3-5 år. Endelig undtages der også fra kravet om, at for medarbejdere, der forlader virksomheden uden at gå på pension, skal udbetalingen af eventuelt skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse udskydes i 5 år.

Den foreslåede bagatelgrænse er en følge af, at mange medlemslande allerede har indført bagatelgrænser baseret på det almene EU-retlige proportionalitetsprincip. De nationale bagatelgrænser er ikke hjemlet i de eksisterende regler om aflønning i CRD IV og har således ført til forskellig praksis i EU.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber med en værdi på 5 mia. euro eller mindre målt i gennemsnit over de seneste fire afsluttede regnskabsår, foreslås omfattet af bagatelgrænsen. Det vil betyde, at alle på nær de 13 største danske institutter undtages fra de ovenfor nævnte krav.

Samtidigt foreslås det, at medarbejdere, hvis årlige variable løn er 50.000 EUR eller mindre, og som ikke overstiger 25 pct. af deres samlede årlige løn, omfattes af bagatelgrænsen.

Fritagne enheder

Kommissionen foreslår at opdatere listen over institutter, der er undtaget fra bestemmelserne i CRD IV og CRR. Derudover foreslås det at give Kommissionen beføjelser til at opdatere listen over undtagne institutter ved en delegeret retsakt efter en række klart definerede kriterier.

Indførelse af ændrede bestemmelser om renterisiko

Forslaget indebærer nye regler for opgørelsen af renterisiko på positioner udenfor handelsbeholdningen, der dækker over risikoen for tab som følge af ændringer i renteniveauet. Det er eksempelvis renterisikoen på fastforrentede ind- og udlån og bankens egne obligationsudstedelser. Det foreslås, at der indføres flere stressscenarier, som bankerne skal beregne konsekvenserne af, for i højere grad at tage højde for forskellige renteutviklingsmuligheder. Efter de eksisterende bestemmelser afkræves institutterne alene at beregne tabsrisikoen ved ét renteutviklingsscenarie.

Finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber

Forslaget indfører krav om, at finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber skal have tilladelse af tilsynsmyndigheden og underlægges direkte tilsyn. Sigtet er at underlægge finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber de samme krav som andre kreditinstitutter underlægges på konsolideret niveau. Introduktionen af TLAC kan give incitament til at lave gældsudstedelser ud af holdingselskaber, og dermed begrunde behovet for at indlemme holdingselskaberne i det finansielle tilsyn.

Intermediært moderselskab i Unionen

Forslaget indfører en pligt for tredjelandskoncerner om at oprette et datterselskab inden for EU, hvis koncern har to eller flere institutter inden

for EU. Datterselskabet skal fungere som "EU moderselskab" for de institutter, som er lokaliseret i EU, der individuelt og konsolideret skal opfylde betingelserne i CRR og CRD. Kravet gælder dog kun koncerner, som enten er udpeget som G-SIFI'er, eller samlet har aktiver for mindst 30 mia. EUR inden for EU. Forslaget skal styrke og forenkle en eventuel afvikling af disse store internationale koncerner, som har moderselskab uden for EU.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet er medlovgiver på forslagene. Europa-Parlamentet har endnu ikke vedtaget sin holdning til Kommissionens forslag.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen fremfører, at idet forslagene supplerer allerede eksisterende EU-lovgivning, er det mest hensigtsmæssigt med foranstaltninger på EU-niveau. Kommissionen fremhæver endvidere, at givet de eksisterende fælles regler, risikerer nye, forskelligartede nationale regler at skævvride konkurrencen og udgøre en hindring for kapitalens frie bevægelighed.

Det er regeringens foreløbige vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, da det er nødvendigt med ensartede regler for at sikre lige konkurrencevilkår i EU.

6. Gældende dansk ret

CRD IV er generelt implementeret i lov om finansiel virksomhed med tilhørende bekendtgørelser. Kommissionens forslag til ændring af CRR og CRD IV vedrører følgende bekendtgørelser:

- Bekendtgørelse nr.1582 af 13/12/2016 om lønpolitik og aflønning i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, finansielle holdingvirksomheder og investeringsforeninger.
- Bekendtgørelse nr. 1349 af 12/12/2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

7. Konsekvenser

Lovgivningsmæssige konsekvenser

Vedtagelse af Kommissionens forslag til ændring af CRR og CRD IV forventes at medføre ændringer i lov om finansiel virksomhed og tilhørende bekendtgørelser.

Økonomiske konsekvenser

Statsfinansielle konsekvenser

Forslagene forventes ikke at have direkte statsfinansielle konsekvenser. Forslagene er med til at sikre en mere robust finansiel sektor, der bedre vil kunne modstå nye finansielle kriser.

Samfundsøkonomiske konsekvenser

Forslagene kan have samfundsøkonomiske konsekvenser. Det bemærkes, at det generelt kan have positive samfundsøkonomiske effekter at adressere risici i den finansielle sektor, som ikke i tilstrækkeligt omfang måtte være håndteret i den eksisterende regulering.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Forslagene forventes at medføre væsentlige erhvervsøkonomiske konsekvenser, særligt i form af øgede kapitalkrav. Samlet set er det den umiddelbare vurdering, at det forøgede kapitalkrav som følge af de væsentligste elementer i reformforslagene med betydelig usikkerhed kan opgøres til omkring 13 mia. kr., som primært kan henføres til de nye regler for opgørelse af markedsrisiko, mens de øvrige tiltag vurderes at være af mindre betydning. Da institutterne har en samlet kapitaloverdækning på langt over 100 mia. kr. er det ikke givet, at det forøgede krav vil give sig udslag i behov for at rejse ny kapital for et tilsvarende beløb.

Samtidig vurderes det, at institutternes fundingomkostninger som følge af indførelsen af et NSFR-krav kan koste kreditinstitutterne op mod 160-200 mio. kr. i øgede renteudgifter.

Endelig indføres der en række nye krav til rapportering og offentliggørelse, mens der samtidig foreslås en række administrative lettelser for særligt små institutter. Ydermere forventes en række elementer at lette adgangen til finansiering for SMV'er.

Andre konsekvenser og beskyttelsesniveauet

Forslagene forventes ikke at have konsekvenser for beskæftigelsen, arbejdsmarkedet, ligestilling, miljø eller sundhed i Danmark. I det omfang forslagene fører til en mere modstandsdygtig finansiel sektor, kan forslagene have positive konsekvenser for forbrugerbeskyttelsen.

8. Høring

Forslagene er sendt i høring i EU-specialudvalget for den finansielle sektor med høringsfrist den 4. januar 2017.

Danmarks Nationalbank (DN) finder, at Kommissionens samlede pakke af forslag indfører en række vigtige og nyttige nye internationale standarder for krav til kreditinstitutters gearing, likviditet, dækning af markedsrisiko og store engagementer i EU-lovgivningen. DN finder generelt, at forslagene udgør et væsentligt led i bestræbelserne på at lære af erfaringen

gerne fra finanskrisen og få styrket regelværket, så man mindsker risikoen for finanskriser i fremtiden. DN finder, at det for danske kreditinstitutter vil være understøttende for tilliden, at de overholder de internationale standarder uden danske særregler.

Vedr. TLAC/MREL støtter DN det grundlæggende princip om, at alle institutter skal kunne afvikles uden store negative konsekvenser for økonomien. DN mener ikke, at den eksisterende MREL-undtagelse for realkreditinstitutter bør fastholdes som foreslået af Kommissionen. Undtagelsen er i forslaget betinget af en vurdering af, at de øvrige afviklingsmuligheder sammen med realkreditlovens nedlukningsmodel vil opfylde afviklingsmålene, hvilket DN ikke finder korrekt i alle scenarier. DN anbefaler derfor, at realkreditinstitutter underlægges de samme regler for afvikling, som gælder for øvrige institutter. DN vurderer, at dette vil være forbundet med en lille omkostning for låntagerne, men at gevinsten ved at have en afviklingsordning, der sikrer afvikling af et realkreditinstitut uden store negative konsekvenser for økonomien og den finansielle stabilitet, vil overstige omkostningen.

DN finder, at NSFR løser et væsentligt problem fra finanskrisen. DN støtter imidlertid ikke at obligationsudstedelser med indbygget mulighed for løbetidsforlængelse ("trigger") betragtes som indbyrdes afhængige med udlån, og dermed reelt undtages ved beregningen af NSFR. DN finder, at den danske lov om løbetidsforlængelse fungerer som en "bagstopper" i den konkrete situation, hvor en auktion for korte realkreditobligationer fejler, eller hvor der opstår meget store, pludselige rentestigninger. Overholdelse af NSFR uden undtagelse af obligationer under lov om løbetidsforlængelse vil ifølge DN bidrage til at skabe tillid til realkreditinstitutternes forretningsmodel og sikre en stabil finansieringsstruktur i institutterne.

Vedrørende markedsrisiko finder DN i forhold til interne modeller det positivt, at det er præciseret, at valutapar bestående af euro og en valuta i en medlemsstat, der deltager i den anden fase af den økonomiske og monetære union, skal inkluderes i underkategorien "most liquid currency pairs" ved fastsættelsen af likviditetshorisonter for valutarisiko, idet bestemmelsen synes at omfatte euro/danske kroner. DN mener, at Danmark bør arbejde for at sikre, at danske kroner også inkluderes i den delegerede retsakt, der bl.a. skal specificere de valutaer, der udgør underkategorien "most liquid currencies" ved fastsættelsen af likviditetshorisonter for renterisiko. Ifht standardmetoden finder DN imidlertid ikke, at behandlingen af valutapar bestående af euro og en valuta i en medlemsstat, der deltager i den anden fase af den økonomiske og monetære union, afspejler de historiske udsving mellem euro og danske kroner eller de formelle udsvingsbånd under ERM II-samarbejdet og anbefaler derfor, at der arbej-

des for at tilpasse bestemmelsen så den bedre reflekterer fastkurspolitikken.

I forhold til den nye standardmetode for markedsrisiko finder DN det positivt, at kapitalkravet for kreditspændsrisiko for covered bonds udstedt af kreditinstitutter i EU skal beregnes på baggrund af en spændvidelse på 200 basispoint.

DN er uforstående over for Kommissionens forslag om en overgangsbestemmelse for indfasningen af IFRS 9 og finder, at en eventuel overgangsordning alene bør adressere ændringen i niveauet for institutternes nedskrivninger som følge af overgangen fra de hidtidige nedskrivningsregler, og ikke det samlede niveau for nedskrivninger. Endelig finder DN det hensigtsmæssigt at afvente, at det igangværende arbejde i Basel-Komiteén med at udarbejde overgangsregler, afsluttes.

Endelig finder DN ikke, at små- og mellemstore virksomheder bør særbehandles gennem justeringer af risikovægtene, idet en sådan ordning er i modstrid med bestræbelsen på, at risikovægtene i videst muligt omfang skal afspejle den faktiske risiko på eksponeringerne.

FinansDanmark (FD) finder det positivt, at Kommissionens forslag tager hensyn til behovet for at sikre den økonomiske vækst i EU ved ikke samlet set at hæve kravene væsentligt til kreditinstitutternes kapitalgrundlag, funding og likviditet, men påpeger samtidig nødvendigheden af at sikre, at de foreslåede ændringer ikke på u hensigtsmæssig vis rammer nogle forretningsmodeller. FD fremhæver, at forslagene i vidt omfang drejer sig om meget komplicerede forhold i institutternes maskinrum. Visse dele af forslagene vil ifølge FD fordyre finansieringen af dansk erhvervsliv og boligejernes realkreditlån.

FD finder særligt, at implementeringen af Basel-standardens for markedsrisiko, især den nye standardmetode for markedsrisiko, vil føre til højere kapitalkrav for kreditinstitutterne. De højere krav vil skade og reducere markedet for handel med værdipapirer og dermed likviditeten på markedet for handel med værdipapirer. FD støtter derfor Kommissionens forslag til en overgangsordning, indtil der er foretaget justeringer, der sikrer, at kapitalkravene på passende vis afspejler de faktiske risici forbundet med handel med værdipapirer på de europæiske værdipapirmarkeder. EBA skal udarbejde en rapport om effekterne af de nye regler, som FD gerne ser udbygget med en evaluering af risikovægte, korrelationer og gulvkrav. FD er samtidig af den opfattelse, at der bør foretages ændringer på en række områder allerede inden den nye standard implementeres, jf. følgende afsnit.

Fsva. risikovægten under den nye standardmetode for kreditspænd anvendt på danske covered bonds ser FD Kommissionens forslag som et skridt i den rigtige retning i forhold til Basel-standarden. FD finder imidlertid fortsat, at risikovægten overstiger det maksimale historiske udsving i kreditspænd for danske covered bonds. Dette kan ifølge FD have negative følger for market making i danske covered bonds og dermed likviditeten i markedet. FD finder derfor, at risikovægten for kreditspænd for EU-covered bonds bør tilpasses yderligere for bedre at afspejle den faktiske risiko, f.eks. ved en yderligere opdeling af EU-covered bonds baseret på kreditkvalitetstrin, hvor risikovægten for EU-covered bonds på det bedste kreditkvalitetstrin tildeles en væsentlig lavere risikovægt. Tilsvarende finder FD, at PD-gulvet på 0,03 pct. under den interne model metode (Default Risk Charge) betyder, at ingen nordisk bank med en intern model vil være i stand til at få anerkendelse for den høje underliggende kreditkvalitet og den lave sandsynlighed for misligholdelse, som kendetegner danske realkreditobligationer. Det vil ifølge FD ligeledes begrænse mulighederne for at udføre market making i disse produkter.

FD finder, at Kommissionens forslag kun i beskedent omfang anerkender fastkurspolitikken mellem DKK og EUR og påpeger, at den nye standardmetode tillader en reduktion af risikovægtningen for valutarisiko på ca. 29 pct., mens den eksisterende standardmetode tillader en reduktion på ca. 80 pct. FD finder, at der bør gives mindst en tilsvarende procentvis reduktion under den nye standardmetode i risikovægtningen for valutakursudsving i EUR/DKK, og at selv en sådan reduktion vil være overordentlig konservativ. Ydermere finder FD, at Kommissionens forslag ikke anerkender fastkurspolitikken betydning for korrelationen mellem EUR- og DKK-renter. Det betyder ifølge FD, at danske institutters anvendelse af såkaldt proxy hedging i EUR rammes af en uforholdsmæssig hård kapitalbelastning, der ikke afspejler den faktiske risiko. Det vil fordyre muligheden for at afdække renterisiko for f.eks. erhvervsvirksomheder, da kreditinstitutternes kapitalomkostninger forbundet med afdækning af kunders renterisiko ikke vil afspejle den reelle risiko for kreditinstituttet.

FD finder, at beregningen af optionselementet for danske konverterbare realkreditobligationer i den nye standardmetode er mere vanskelig end i den eksisterende standardmetode. I den eksisterende metode har institutterne mulighed for at benytte konverteringsfaktorer fastsat af Finanstilsynet ved opgørelsen af generel positionsrisiko. FD opfordrer til, at der tilsvarende gives mulighed for at anvende centralt fastsatte løsninger under den nye standardmetode for dette risikoelement. FD bemærker ligeledes, at den kapitaldækningsmæssige belastning for konveksitetsrisiko for generel renterisiko forekommer uforholdsmæssig høj for danske konverterbare realkreditobligationer.

Fsva. afdækning af renterisiko uden for handelsbeholdningen anerkender FD behovet for at øge gennemsigtigheden ved intern afdækning og begrænse incitamentet til kapitalarbitrage. FD finder imidlertid, at Kommissionens forslag er for vidtgående. Kommissionens forslag lægger op til, at en institution, som afdækker sin renterisiko uden for handelsbeholdningen ved hjælp af renterisikopositioner i sin handelsbeholdning skal handle gennem en intern og dedikeret trading desk. Dette vil effektivt udelukke intern handel og begrænse et kreditinstituts evne til at nette naturligt modsatrettet renterisiko fra kunders forretninger og sin egen bankbog, hvilket ifølge FD vil føre til mindre netting og øget modpartsrisiko i det finansielle system. For små valutaer, f.eks. danske kroner, vil dette ifølge FD føre til reduceret og dyrere finansiel risikostyring for kreditinstitutter såvel som for erhvervsvirksomheder. FD foreslår, at interne renteafdækninger skal afdækkes gennem en intern og dedikeret trading desk, samtidig med at den interne renteafdæknings trading desk har mulighed for at afdække sine positioner internt såvel som eksternt.

Endelig støtter FD forslaget om, at små og mellemstore institutter kan anvende en simpel standardmetode til at opgøre markedsrisici, idet den nye standardmetode vil være unødigt kompliceret og administrativ tung at anvende for disse institutter. Hovedparten af små- og mellemstore danske institutter har imidlertid forholdsvis mange realkreditobligationer, som i vidt omfang er placeret i handelsbeholdningen. Det medfører, at hovedparten af små og mellemstore danske institutter umiddelbart ikke vil kunne anvende den simple standardmetode til at opgøre markedsrisici. FD foreslår derfor dels at ændre kriterierne for, hvornår et institut kan anvende den simple standardmetode så det alene afhænger af den absolutte størrelse af institutternes handelsbeholdning, og at beløbsgrænsen for denne samtidig forhøjes væsentligt til mindst det dobbelte af, hvad Kommissionen foreslår (fra 300 mio. euro til 600 mio. euro). Endelig påpeger FD, at det set med mindre danske institutters øjne ikke er rimeligt, at der ved udregningen af grænsen ikke skelnes mellem valutarisikoen på positioner mellem danske kroner og euro og danske kroner og øvrige valutaer, da valutarisikoen mellem danske kroner og euro er ubetydelig.

Angående de foreslåede regler om stabil finansiering (Net Stable Funding Ratio – NSFR) er FD meget tilfreds med, at alle korte danske realkreditobligationer, som er omfattet af refinansieringsloven, bliver anerkendt som stabil finansiering. Denne anerkendelse er ifølge FD af afgørende betydning for at fastholde danske realkreditudlån i sin nuværende form og bør derfor fastholdes uændret i forhandlingerne.

FD finder, at definitionerne af ”non-mandatory over-collateralisation” og ”obligatorisk over-collateralisation” i forbindelse med NSFR er meget

upræcise, hvilket særligt er udfordrende i forhold til at bestemme hvilke aktiver, der i en NSFR-sammenhæng er behæftede. Samtidig forekommer definitionen af "obligatorisk over-collateralisation" svært forenelig med de faktiske forhold vedrørende over-collateralisation set ud fra et likviditetsperspektiv.

FD mener principielt ikke, at over-collateralisation i en NSFR-sammenhæng skal anses som behæftet, som Kommissionen ifølge FD lægger op til. FD finder endvidere, at forslaget kan føre til en situation, hvor et institut vil stå med et valg mellem enten at acceptere en lavere rating fra ratingbureauerne eller ikke at opfylde NSFR-kravet i en periode, når ratingbureauerne ændrer deres rating metodik. Ligeledes finder FD, at kravet er mere bebyrdende for realkreditinstitutter end for universalbanker. Endelig påpeger FD, at såfremt Kommissionens forslag skal læses som om, at alle aktiver i cover pools og instituttet i øvrigt er behæftede og dermed illikvide, vil det essentielt medføre, at realkreditinstituttet ikke har nogen likviditet, hvis definitionen senere hen også bliver indført i LCR-sammenhæng.

FD udtrykker tilfredshed med, at de største realkreditobligationsserier anerkendes for deres høje sikkerhed og likviditet ved tildelingen af et lavere krav til stabil finansiering (RSF-krav) end i Basel-Komiteens anbefalinger. Samtidig finder FD imidlertid, at mindre danske realkreditobligationsserier fortsat urimeligt behandles som illikvide, hvilket vil påvirke investorernes efterspørgsel efter små realkreditobligationsserier.

FD peger på, at Kommissionens forslag kan føre til væsentligt forøgede omkostninger i forbindelse med market making for realkreditobligationer. FD finder, at market making er med til at sikre høj og stabil markedslivkviditet for danske realkreditobligationer og lave obligationsrenter på realkreditudlån. På den baggrund er det FD's opfattelse, at fuldt matchede købs- og salgspositioner, der opstår i forbindelse med market making, bør kategoriseres som "interdependent assets and liabilities" og således være neutrale i forhold til NSFR-opgørelsen.

Repobaseret ind- og udlån er ifølge FD et centralt element til at sikre den løbende høje markedslivkviditet for danske realkreditobligationer, og FD finder det derfor uheldigt, at Kommissionen ikke foreslår en symmetrisk behandling mellem RSF-faktorerne for repo'er og reverse repo'er og de tilsvarende ASF-faktorer. Ligeledes bør RSF-faktorer for derivater være symmetriske med de tilsvarende ASF-faktorer.

FD finder, at der bør være ens RSF-faktorer for forskellige forretningstyper, hvor en bank placerer overskudslivkviditet over natten for ikke at give økonomiske incitamentter til f.eks. at bruge indlån i centralbanker fremfor

CCP-cleared repo'er eller indlån i andre banker. FD foreslår derfor, at RSF-kravet for CCP-cleared forretninger med realkreditobligationer, der er level 1, ændres fra 7 pct. til 0 pct.

FD finder endelig, at ASF-faktoren for indlån fra virksomheder, der ikke er SMV'er er for lav (50 pct.) og således ikke afspejler den observerede høje stabilitet af indlån fra virksomheder.

FD støtter Kommissionens forslag til at skabe klarhed og yderligere harmonisere søjle II-kapitalkravene i EU, herunder udarbejdelsen af en teknisk standard for, hvordan kapitalkrav til dækning af risici skal opgøres. I den forbindelse understreges det, at der tages proportionalitetshensyn. FD støtter endvidere tydeliggørelsen af rækkefølgen af bufferkravene og søjle II-kapitalkrav ved udmåling af MDA-restriktioner. Endelig finder FD det vigtigt at holde systemiske risici og risici, der knytter sig til udsving i økonomiske konjunkturer, ude fra søjle II-kapitalkravet.

FD finder imidlertid, at der er behov for yderligere tiltag for at sikre lige konkurrencevilkår og styrket gennemsigtighed. FD foreslår bindende tekniske standarder for henholdsvis, hvordan søjle II-kapitalguidance fastsættes, samt for tilsynsmyndighedernes evaluering af institutternes søjle II-kapitalguidance. FD foreslår endvidere EBA-benchmark-analyser af tilsynspraksis for fastsættelse af søjle II-kapitalkrav og evaluering af søjle II-kapitalguidance, samt, at offentliggørelse af søjle II-kapitalkrav og søjle II-kapitalguidance gøres obligatorisk.

FD er samtidig af den opfattelse, at forslaget, der sammenkæder brud på MREL-kravet fastsat i BRRD med brud på det kombinerede bufferkrav og dermed initiering af MDA-restriktioner, er unødigt restriktivt, og endvidere en overimplementering af den internationale TLAC-standard for G-SIFI'er.

Vedrørende fastsættelsen af et bindende gearingskrav finder FD det afgørende, at kravet ikke sættes højere end de af Kommissionen foreslåede 3 pct. og dermed bliver et bindende krav. FD støtter derfor ikke, at der gives mulighed for fastsættelse af søjle II-tillæg til gearingsrisici, ligesom et eventuelt tillæg til gearingskravet til globale systemisk vigtige institutter (G-SIFI'er) heller ikke tilsvarende overføres til EU-systemisk vigtige institutter. Endelig bør det gøres tydeligt, at et eventuelt kombineret bufferkrav ikke lægges oven i gearingskravet.

FD er enig med Kommissionen i, at der er behov for en gradvis indfasning af virkningerne på kapitalkravene af overgangen til regnskabsstandard IFRS 9, idet der er behov for at undgå en pludselig brat stigning i kapitalkravene som følge af overgangen til den nye regnskabstandard. FD gør opmærksom på, at der i Basel-regi ligeledes overvejes forskellige

muligheder for indfasning af virkningerne af de nye standarder samt mulige permanente justeringer i kapitaldækningsreglerne. FD foreslår, at man i EU afventer dette arbejde og på den baggrund gennemfører fuld neutralisering af effekten på kapitalkravene pr. 1. januar 2018 og indtil arbejdet på internationalt niveau er tilendebragt.

Vedrørende store eksponeringer finder FD det væsentligt at fastholde de nuværende undtagelser i opgørelser af store eksponeringer, som anvendes af danske realkreditinstitutter og banker. Ligeledes finder FD, at kravet om at anvende ”substitutionsmetoden” fastholdes som en mulighed frem for et krav, da der ellers er tale om væsentlig skærpelse af reglerne.

FD støtter Kommissionens forslag om at forlænge og udvide den såkaldte SMV-rabat, idet det vil understøtte væksten i realøkonomien og jobskabelsen.

FD finder, at der er behov for at reducere institutternes byrder ved rapportering og offentliggørelse, særligt ved at koordinere kravene. Generelt bør der ikke stilles krav om offentliggørelse af oplysninger, som ikke indgår i institutternes COREP- og FINREP-rapportering, ligesom skemaer til indberetning også bør kunne anvendes til offentliggørelse. FD foreslår derfor, at EBA udarbejder tekniske standarder herfor. FD støtter derimod ikke Kommissionens forslag om offentliggørelse af risikovægtede poster under standardmetoderne for institutter, der anvender interne modelmetoder, eller forslaget om offentliggørelse af resultaterne af de seks stress scenarier fastsat af tilsynsmyndighederne. Endelig finder FD det ikke tidssvarende, at informationen skal kunne findes i et såkaldt ”stand alone document” og foreslår derfor at fastholde den nuværende bestemmelse om metoden for offentliggørelse.

Endelig henleder FD opmærksomheden på, at man med henblik på at sikre en mere ensartet fortolkning af mulighederne for udstedelse af erhvervsobligationer i EU med fordel kan gøre anvendelsesområdet for CRD i forhold til udstedelse af erhvervsobligationer mere klart.

Lokale Pengeinstitutter (LOPI) tilslutter sig generelt FinansDanmarks høringsvar, men supplerer på enkelte områder med uddybende bemærkninger.

Vedrørende proportionalitet anerkender LOPI, at Kommissionen ved udarbejdelse af forslagene har haft et vist fokus på at integrere proportionalitetsprincippet, idet der dog er udfordringer forbundet med, at hovedparten af forslagene har udspring i Basel-standarder. LOPI finder det derfor vigtigt, at der fortsat vil være fokus på proportionalitetsaspektet i de kommende forhandlinger. For eksempel er det vigtigt, at der udarbejdes bindende standarder ved fastsættelsen af søjle II-kapitalkrav og søjle II-

kapitalguidance, samt at standarderne tillader standardiserede tilgange for små og mellemstore pengeinstitutter.

LOPI finder, at små og mellemstore pengeinstitutters forretningsmodel påvirkes uforholdsmæssigt af, at begrebet ”justerede kapitalgrundlag” udgår ved fastsættelsen af begrænsninger for store eksponeringer og foreslår derfor, at begrebet fastholdes.

LOPI påpeger, at Kommissionens forslag i nogen udstrækning tager proportionalitetshensyn angående de generelt skærpede offentliggørelseskrav. Man finder imidlertid, at den foreslåede grænse for lempeligere offentliggørelseskrav (institutter med en balance på under 1,5 mia. euro) for lav. LOPI foreslår i stedet at undtage institutter med en gennemsnitlig balance under 3 mia. euro.

LOPI finder det meget positivt, at forslaget giver mulighed for, at mindre og mellemstore institutter kan anvende en simpel standardmetode til opgørelse af markedsrisici efter indførelsen af den nye Basel-standardmetode. Små og mellemstore institutters handelsbeholdning er imidlertid større end den af Kommissionen foreslåede grænse, og de vil dermed blive afskåret fra at kunne anvende den simple standardmetode. Ud fra et proportionalitetshensyn foreslår LOPI derfor, at muligheden for at anvende den simple standardmetode gælder for alle institutter med en handelsbeholdning på under 600 mio. euro. Endelig finder LOPI, at det bør sikres, at aktiver, der anvendes til opfyldelse af LCR, kan holdes ude af handelsbeholdningen.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

EU-landene ventes generelt at støtte formålet med forslagene. Landene har tilkendegivet støtte til arbejdet med forslagene i forbindelse med vedtagelsen af køreplanen om bankunionen på ECOFIN 17. juni 2016. Landene ventes at have forskellige holdninger til indholdet af forslagene og udformningen af de konkrete krav, som ventes nærmere tilkendegivet i takt med de kommende forhandlinger. En række lande ventes generelt at lægge vægt på, at der tages højde for særlige europæiske forhold, når globale standarder, herunder Basel-standarder, indføres i EU, mens andre lande omvendt vil lægge vægt på ikke at afvige fra Basel-standarder.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringen støtter generelt formålet om at understøtte kreditinstitutternes robusthed og den finansielle stabilitet, men finder det samtidig vigtigt, at tiltagene skal understøtte en effektiv kreditformidling, vækst og beskæftigelse.

Regeringen finder det afgørende, at implementeringen af globale standarder i EU, herunder Basel-standarder, tager hensyn til særlige europæiske forhold og velfungerende forretningsmodeller, f.eks. dansk realkredit. Der ses i den forbindelse umiddelbart positive takter i Kommissionens forslag.

Regeringen lægger endvidere vægt på, at de risikobaserede kapitalkrav fortsat udgør rygraden i kapitalkravsreguleringen i EU. Kalibreringen af nye metoder skal undersøges grundigt for at sikre, at krav til kreditinstitutters kapital afspejler risici på institutternes eksponeringer. Det vil sikre en incitamentsstruktur, hvor større risiko medfører højere kapitalkrav. Regeringen finder det derfor vigtigt at fastholde det af Kommissionen foreslåede gearingskrav på 3 pct. og ikke højere.

Regeringen finder det vigtigt, at der eksisterer ét regelsæt, som er fælles for kreditinstitutter beliggende i og uden for bankunionen, så det indre marked bevares. Regeringen finder det dog samtidig vigtigt, at der er mulighed for at tage højde for særlige nationale forhold på visse områder, og at nationale valgmuligheder således bibeholdes, hvor disse er begrundet i hensynet til særlige nationale forhold og systemer. Regeringen finder det positivt, at Kommissionens forslag fastholder et fælles regelsæt for alle EU-lande.

Regeringen finder det ligeledes væsentligt at sikre, at allerede besluttede initiativer fungerer effektivt. Ny regulering bør således have et klart rationale og give reel merværdi sammenlignet med den store mængde af tiltag, som allerede er gennemført som opfølgning på krisen. Regeringen lægger vægt på, at ny finansiel lovgivning skal bidrage til finansiel stabilitet såvel som til øget vækst og beskæftigelse i EU.

CRR

Markedsrisiko

Regeringen støtter det overordnede mål om en mere risikofølsom tilgang til opgørelsen af markedsrisiko, og at fastlæggelsen af kapitalkrav i tilstrækkelig grad afspejler et niveau, der kan rumme historisk observerede risikoniveauer.

Regeringen støtter Kommissionens forslag om at indfase den nye metode til opgørelse af markedsrisiko over tre år efter ikrafttrædelsestidspunktet. I den forbindelse vil regeringen arbejde for, at kalibreringen af de nye metoder undersøges grundigt, herunder at alle relevante forhold tages i betragtning.

Regeringen vil arbejde for, at kapitalkravet til valutarisiko tager højde for den danske fastkurspolitik, der medfører, at valutarisikoen mellem danske

kroner og euro (understøttet af deltagelse i ERM II), og deraf også produkter i euro, er stærkt begrænset.

Regeringen lægger vægt på, at kapitalkravet til markedsrisiko vedr. beholdninger af danske realkreditobligationer i højere grad end i Kommissionens forslag afspejler den faktiske risiko.

Krav om Stabil finansiering (NSFR)

Regeringen støtter overordnet formålet med et stabilt finansieringskrav.

Regeringen finder det positivt, at Kommissionen i forslaget i vid udstrækning har taget hensyn til særlige europæiske forretningsmodeller, herunder det danske realkreditsystem, f.eks. gennem bestemmelser vedrørende ”indbyrdes afhængige” aktiver og passiver. Regeringen finder det ligeledes vigtigt, at udformningen af kravet om stabil finansiering anerkender den danske refinansieringslov. Regeringen finder det afgørende, at disse elementer i Kommissionens forslag fastholdes. Regeringen vil arbejde for, at behandlingen af mindre realkreditobligationsserier afspejler den reelle likviditet i obligationerne under normale markedsforhold. Det vil indebære, at mindre obligationsserier vil blive betragtet som mere likvide. Regeringen vil desuden arbejde for en mere klar og hensigtsmæssig definition af ikke-obligatorisk over-kollateral.

Gearingsgrad

Regeringen støtter et harmoniseret gearingskrav på EU-niveau i søjle I på 3 pct., som foreslået af Kommissionen, og finder det afgørende, at det ikke bliver højere end 3 pct.

Store eksponeringer

Regeringen støtter generelt Kommissionens forslag vedr. store eksponeringer, herunder at de gældende undtagelser er fastholdt i forslaget. Regeringen lægger samtidig vægt på, at reglerne også fremover indeholder tilstrækkelig national fleksibilitet.

Gennemførelse af FSB's standard for samlet tabsabsorberende evne (Total Loss Absorption Capacity (TLAC))

Regeringen støtter generelt Kommissionens forslag, som implementerer TLAC-standarden på en balanceret måde. Det støttes, at NEP-kravet i højere grad er konsistent med TLAC-kravet, men fortsat sættes individuelt ud fra afviklingsmyndighedens vurdering. Regeringen finder det af væsentlig betydning, at TLAC-kravet som foreslået af Kommissionen alene gælder for G-SIFI'er.

Reguleringsmæssig rapportering

Regeringen støtter forslaget om proportionalitet i indberetningsforpligtigheden for mindre institutter, enten i form af færre indberetninger eller mere simple indberetningskrav. Regeringen vil arbejde for, at der for visse rapporteringer, f.eks. på kapitalområdet, er mulighed for en hyppigere rapporteringsfrekvens, når en risikovurdering tilsiger dette.

Oplysningspligt

Regeringen støtter Kommissionens forslag til revision af reglerne om offentliggørelse, herunder at der indarbejdes proportionalitet i offentliggørelseskravene. Regeringen vil arbejde for, at institutterne ikke pålægges unødige nye offentliggørelseskrav. Regeringen lægger vægt på, at det som foreslået af Kommissionen fortsat er muligt at offentliggøre institutternes solvensbehov og det vejledende kapitalniveau.

Standardmetoden for modpartskreditrisiko (SA-CCR)

Regeringen støtter Kommissionens forslag til implementering af nye standardmetoder for opgørelse af kapitalkrav til modpartsrisiko, herunder SA-CCR. Regeringen lægger dog vægt på, at der indarbejdes proportionalitet i forslaget, således at institutter med et mindre omfang af derivatforretninger kan anvende mindre komplekse metoder.

IFRS 9

Regeringen støtter en indfasningsperiode, så der ikke allerede fra 2018 sker en fuld påvirkning af institutternes kapitalopgørelse som følge af ændringen af principperne for opgørelse af de regnskabsmæssige nedskrivninger. Det vil sikre en mere gradvis tilpasning til de nye regler. Regeringen lægger vægt på, at en overgangsordning kommer til at omfatte alle kreditinstitutter, der nedskriver til forventede tab, og ikke kun de kreditinstitutter, der anvender IFRS. Endelig skal reglerne tage højde for resultatet af det igangværende arbejde i Basel-Komitéen vedr. IFRS 9 og overgangsregler.

Undtagelser fra kapital- og likviditetskrav

Regeringen støtter ikke Kommissionens foreslåede ændringer om at udvide mulighederne for undtagelse fra kapital- og likviditetskrav og foretrækker at beholde de gældende regler på området. En sådan eventuel mulighed må ikke føre til forskellige rammevilkår for deltagere hhv. ikke-deltagere i Bankunionen.

SMV-støttefaktor og behandling af infrastruktureksponeringer

Regeringen støtter målsætningen om at understøtte og fremme finansieringen af SMV'er. Regeringen vil arbejde for, at det undersøges, hvordan denne målsætning bedst opnås.

Eksponeringer mod centrale modparter CCPs

Regeringen støtter generelt Kommissionens forslag om justering af reglerne om institutternes eksponeringer over for CCP'er.

Aktieinvesteringer i fonde

Regeringen kan generelt støtte Kommissionens forslag.

Kontrol af investeringsselskaber

Regeringen støtter, at der ikke bliver fastlagt nye regler for de investeringsselskaber, hvor Kommissionen ultimo 2017 påtænker at offentliggøre særskilt lovgivning målrettet disse institutter.

CRD

Søjle II-kapitalkrav og det vejledende kapitalniveau

Regeringen støtter generelt Kommissionens forslag om en yderligere harmonisering af søjle II på tværs af medlemslandene, herunder også i forhold til det vejledende kapitalniveau (søjle II-kapitalguidance) og principperne for fastsættelsen heraf. Det er dog samtidig vigtigt, at sikre en vis national fleksibilitet i søjle II for at understøtte, at alle identificerede risici kan adresseres i udmåling og fastsættelse af solvensbehovet.

Regeringen støtter forslaget om fastsættelse af et vejledende kapitalniveau for hvert enkelt institut.

Begrænsning af tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen og søjle II til mikroproducentielle formål

Regeringen støtter generelt forslaget om en mere harmoniseret anvendelse af søjle II på tværs af medlemslandene, men hvor der i højere grad end i Kommissionens forslag er den fornødne fleksibilitet til at adressere alle væsentlige risici. En harmonisering skal skabe mere klarhed om fastsættelsen af søjle II kravet. Regeringen finder i modsætning til Kommissionens forslag, at afklaring af håndteringen af makroprudentielle risici i søjle II, bør afvente Kommissionens evaluering af de makroprudentielle værktøjer.

Søjle II – rapportering og oplysning

Regeringen støtter en yderligere harmonisering af mulighederne for, at tilsynsmyndighederne i søjle II kan indhente indberetninger fra institutterne og sætte krav om offentliggørelse. Regeringen vil dog arbejde for at tilsynsmyndighederne i søjle I har en vis fleksibilitet, der skal understøtte det løbende tilsyn med institutterne.

Aflønning

Regeringen finder generelt, at reglerne om aflønning er vigtige, da de bidrager til den generelle målsætning om begrænsning af overdreven risikotagning. Regeringen lægger vægt på at fastholde de strammere danske

regler for bonusser mv. til direktører og bestyrelser i de finansielle virksomheder.

Finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber

Regeringen støtter, at holdingselskaberne, der udøver væsentlig virksomhed, underlægges de samme krav som øvrige finansielle virksomheder.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen blev forelagt for Folketingets Europaudvalg den 2. december i forbindelse med forelæggelse af ECOFIN-rådsmødet den 6. december 2016, hvor Kommissionen præsenterede den samlede lovgivningspakke.